

BARCS és VIDÉKE

Társadalmi, szépirodalmi és közgazdasági hetilap.

Megjelenik hetenkint egyszer Vasárnap.	Felelős szerkesztő és kiadó társ: Skribanek Géza	Egész évre 4 frt, félévre 2 frt, negyedévre 1 frt. Nyiltér sora 20 kr. Hirdetések nagyság szerint.
--	--	--

1896.

Ismét elszakadt egy esztendő az élet rövid fonalából, — elröpült és vissza nem tér többé!

Elmult felettünk jól — rosszul, újra egy lépéssel közeledtünk ahhoz a perczhez, a mikor az örök-ké valóság váltja fel a földön bevégzett életünk pályáját.

Rajtunk is beteljesül a természet nagy és örök törvénye, s az anyag új meg új alakban él tovább a végtelenségig.

Ez a végzet játéka a fölött hasztalan elmélkednünk, mert nem tudjuk, hogy mi van számunkra a sors életkönyvébe írva.

Ma legfőljebb csak vissza tekinthetünk a multa és reménytelve nézhetünk a jövő elé, ragyogó képet festvén magunknak remélve egy boldog jövőt, mely hivatva léssen elfelejteni a mult keserveit és szenvedéseit.

Ma ezredszér virul ránk az újév hajnala e hazában, ezredszér kíván boldog újévet egymásnak a magyar nép meghódított édes hazájában.

Sok viszontagságon és bánaton ment keresztül ezen hosszú idő alatt a nemzet, sok vihar vonult el felette. A nemzet édes nyugalma, a békés családi boldogságát nem egyszer zavarta meg a harci riadó, de a jó magyar nép határtalan honszeretete és a

haza iránti meleg ragaszkodása nem engedte, hogy édes hazánk idegen nemzet hatalmába kerüljön.

Ha volt is idő, midőn a magyar nemzet kifáradva a testvér harcban nem gátolhatta meg, hogy hazája más nemzet rabigája alatt görnyedjen, de nem aludt el benne a lelkesedés tüze és volt ereje hazáját újra visszazerezni, vele együtt legszentebb jussát — alkotmányát és önállóságát.

Ma büszkén tekinthet vissza a nemzet a multa, örömmel lapozgathatja dicső történelmét, mely össze sem hasonlítható más nemzetek történelmével. Minden lapja aranybetűkkel van megírva bizonyosságot téve a nemzet hazafias erényéről, hősiességéről és kiváló jelleméről.

A jelen esztendő, melynek küszöbét e pillanatban átlépjük, nemcsak ezer éves multunkra emlékeztet vissza hanem hivatva léssen a világ előtt meg mutatni, hogy a magyar nemzet annyi sors csapásoknak daczára szép helyet tudott magának kivívni a művelt nemzetek sorában, azt, hogy daczára a sok elnyomatásnak a magyar nemzet kulturális szempontban is lépést tudott tartani a nála kedvezőbb viszonyok között élő nemzetekkel és képes volt ugyan ama magaslatra emelkedni mint bármely más nemzet.

Az ezredéves ünnep fénye el fog hatni a világ minden részébe és hirdetni fogja, hogy a magyar nemzet ezredéves létének új ezredév sem árt, hirdetni fogja, hogy a magyar nemzet, mely utólérhetlen a hazafiságban bámulatos eredményeket tudott elérni minden tekintetben.

A mit történelmünkben pedig oly maradandó emlék leendő nemzeti ünnep, melyből a jövő nemzedék szép példát meríthet, a mely lelkesedést fog önteni a késő unokák lelkébe, hogy ők is igyekezzenek hazánk dicsőségét még inkább emelni s kulturális törekvéseit diadalra emelni.

Ezt az esztendőt vesse be a szívébe minden igaz hazafi és legyen büszke arra, hogy ebben a szerencsés korban élt, a mikor a nemzet legnagyobb ünnepét, a honalapítás ezredéves évfordulóját ünnepelte.

Adja az Isten, hogy az ezredéves ünnepet ne zavarja meg semmi előre nem látható körülmény, hadd fürödjék egyszer a magyar nép örömkönyvekben is!

Erschinger János.

A sertés vész Bácsoson.

E veszedelmes betegség, mely már oly óriás károkat okozott az országban, ugylátszik Bácsoson is felütötte fejét, és javában szedi

T Á R C Z A.

Spohr hegedű-művész korából.

Derült nap délutánján egy tizenhat éves ifju ült le egy terebélyes cserfa árnyába, hogy ott részint kipihenhesse uti fáradaimait, részint pedig, hogy kinzódó éhét csillapíthassa sovány eledelle elköl-tésével.

Hetekkel azelőtt lépett könnyelt szemekkel s keserűséggel szívében a lüncburgi pusztán átvezető vándorutjára.

Minél inkább fogyott készpénze. annál inkább nőtt gondja, ennek daczára nem csökkent bátorsága, hisz vele volt hű kísérője, sorsadta örömben s bánatban osztozója: forrón szeretett hegedűje.

Ezzel ment ki a nagy világba, hogy magát tovább képezze s szerencsésjét megalapítsa.

De minden reménye meghiusult, midőn a művészekkel bővelkedő Hamburg városában megkezdte működését. Várakozásában keserűen csalódva, kétségbeesve készült visszatérni. Elhagyottként

vándorolt a lüncburgi pusztaságon át szakadatlanul gondoskodva a módon, melylyel óhajtott céljához juthatni. Ez út vezette őt a cserfa jótékony árnyába.

Ekkor mentő angyalként sejtelve támadt.—

Eszébe jutott a zenekedvelő braunschweigi herczeg, ki maga is hegedűjátékos s ki bizonyára ezeknél fogva a legerősebb támaszt fogja nyújtani egy a zene-művészet után törekvő fiatal zenésznek.

„El hozzá! — kiáltá az ifju — csak egyszer hallgasson meg téged játszani: szerencséd meg van alapítva.“

S mint a vidám napsugár a sűrű ködöt eloszlatja s az árnyéket száműzi, ugy oszlatta s üzte el e szerencsés ötlet az ifju szomorú hangulatát.

A legmegelégedettebb hangulatban tette meg utját vissza Braunschweigba, hol egy szerény fogadóba szállt.

„Tollat, papirost elő! —“ Rövid idő alatt meg volt a kérvény, melyet egy várakozás teljes nap után a magas urnak átadandó volt.

Megujult pompában ragyogott a nap

s harmatos reggel volt, midőn az ifju művész vidáman, reményelt kebellet ment keresztül a várososon kívül fekvő kerteken s réteken, élvezettel halgatva a madarak énekét.

A folyón át meglátta már a napsugarakkal bearanyozott uri kastélyt, melynek falain belől még nem látszott ébren lenni senki sem.

„Vajjon mi eredménye lesz lépésemnek?!“ — gondolkodék az ifju — s mielőtt gondolatát folytathatta volna, lépteket hallott; körülnézve, pillantása csakhamar egy egyszerű öltözötű férfira esett, ki eléje érkezvén, őt azonnal meg is szólította:

— „Ki vagy?“

Az ifju arcába nézett a kérdezőnek s nem kevésé volt meglepetve, midőn a korai sétálóban, magát a herczeget ismeré fel.

— „Fenséges Ur! nevem Spohr Lajos.“

— „Honnan jössz?“

— „Hamburgból.“

— „Hová mégy?“

áldozatait, pusztulnak erősen sertéseink. Eddig csak szomszédságunkban volt e veszedelem s főképp Slavoniából fenyegetett bennünket, hol a hozzánk közel levő helyiségekben mint: Sáncz puszta, Okruglaesa, Lajer puszta, Bazia, Busatina, Gradina stb. falvakban dühöngött erősen, ugyszint magyar részről Szentcs, Komlózsd, Babócsa, Csokonya Kálmánca Toth-Ujfalu községekben s végre eljutott hozzánk is, daczára nagy óvintézkedéseinknek.

De ha már itt a veszedelem, itt az ideje is annak, hogy a pusztítóbetegség további terjedését ha nem is megszüntessük, de legalább csökkentsük.

Német, Angol s más országokban e hason betegség óvintézkedései után azt tapasztaljuk, hogy egyedüli módja eddig, a mi jónak bizonyult az azuláció.

Jó lenne ha urbéreseink között külön bizottság alakulna s ez vénné szigoruan kezébe a gyógykezelés módozatát s felügyeletét mert minden esetre ily aktuális kérdésben midőn nagy vagyónunkat látjuk veszélyeztetve egy pusztító járvány következtében, morális kötelességünk mindent elkövetni, mi csak a betegség terjedelmét meggátolja.

Bizony nagy csapás ez országunkra, temérdek vagyónunkat temette már el s ha tovább is így tart, nem tudjuk, nem-e lesz behatással a milleniumi kiállításra is.

Szegényebb földmiveseink azok, kiket első sorban sujt érzékenyen e csapás, mert hiszen annak a kevés gabonának mit keserves munka után kapnak földjük után, nincsen ma ára, de a családjuk is föléli azt, mit az a kevés földesce terem. Ez a szegényebb néposztály egy-két forintot csak akkor tehetett földre, ha föl hizlalhatott egy pár malackát eladás végett, hogy aztán kis ruhát s legszükségesebb házi dol-

gait beszerezhesse. De most hiába viszi a szabó meleg gunyáit a vásárra, keveset tud csak abból eladni, azt is jutányos áron, hja, annak a szegény „kuntsaftosnak“ ki megszokta neki minden évben vinni a pénzt, malackája elhullot, nincs pénze, nem lesz ruhája, kénytelen a telet végig fázni az ócskában. Így érzik ezt meg a kis iparosaink, ezektől meg a nagy iparosaink, és az egész ország. Vajon mikor lesz már e sok elemi csapásnak vége? Szőlőinket már kipusztította a filoxera, gabonánknak nincs ára, sertéseink ellhulnak, sok, sok ez nagyon, jó Istenünk vedd le már rólunk e sok csapást!

H i r e k.

— **Mennyire volt igénybe** véve városunkban az anyakönyvvezetés? Az anyakönyvvezetés életbeléptetése óta 32 halálozás, 68 születés, és 2 házasság volt a mult év végeig el anyakönyvvelve s ez évre már eddig 5 házasság van előjegyezve. Bizony ez igénybe veszi nagyon jegyzőségünket, kik amugy is már mondhatni tul vannak halmozva a sok közigazgatásügyi dolgok elintézésével, mely minden évben még mindjobban szaporodik. A mult évben ugyanis meghaladta a közigazgatásügyi dolgok száma a 7300-at s az előző évben volt 6000 elintézni való, ebből láthatjuk, mily nagy az emelkedés. Jegyzőnk — ki e nagy halmaz munkát a legnagyobb pontossággal vezeti s ezenkívül igazán szíven viseli városunk érdekeit, sok üdvös dolognak kezdeményezője mi városunknak hasznára vál — csak elismerés illetheti.

— **Az új temető.** „Süpped az „Ó“ horpadozott, nem fér belé már több halott; az új baresi közlegelő — a kijelölt új temető“. A terv bizony így van megénekelve, de még nincs meg az alku. Hát röviden arról a szó, hogy községünkben szokásban volt eddig minden vallás felekezetnek külön, külön temetkezni azaz hogy külön temetkezési helyet tartani. S most, hogy egyik másik felekezetnek már betel-

lő félben van a temetője, községi előjáróság utján elhatározták, hogy egy nagyobb, alkalmas helyet vásárolnak, hová vallás különbség nélkül mindenki temetkezhetik, s ezzel elejt veszik annak, hogy egy-egy felekezetnek nem kell oly gyakran temetőhelyet keresni, ha már betellett a temetőjük.

Azonban a jó új baresiak ki akarnak használni a jó alkalmat, a kérdéses területet, mely 1800 □ öl területet tesz ki, óriási árra szabták, □ ölit ugyanis nem kevesebb, mint 3 frtért árulják. Az előjáróság minden esetre nem csinált vásárt ily nagy ár mellett, de azért 1 frot mégis megajánlt már □ öliért, ami még mindig tisztességes ár lenne, de az új baresiak nagyon megkötötték magukat az ár mellett s nem engedték át a helyet.

Később azonban hatósági bíráló bizottság alakult, mely a területet lelicizáltta □ ölenként — 10, azaz tíz krajczárra, mibe az új baresiak majd kénytelenek lesznek bele nyugodni.

— **Népesedési mozgalom.** A lefolyt évben — örömmel constatáljuk — közegészségünk hathatósan javult, mert míg az előző években a halálozások száma 180—200 között váltakozott, addig a most elmúlt évben csak 130 volt. Dicséretére válják ez kitünő orvosainknak kik hivatásukat mindig odaadó szorgalommal és lelkiismeretesen teljesítették.

— **A csokonyai fiatalság** által rendezett tánczezel egybekötött műkedvelői előadás — mint csokonyai tudósítónk írja oly szépen sikerült, hogy közkívánatra mégegyszer elő adták 29-én a szindarabot; a „falu rosszat“. A két előadás tiszta jóvödelme megközelíti a 100 frtot, s így a ezél szépen el van érve, vagyis fedezve van már az utcai lámpák ára melyet Csokonya Kaposvartól vett át, utcai kivilágítására. A műkedvelők igen kitüntették magukat, de a közönség is — a pártfogolás által. Hja, hol oly szép összetartás van mindig, mind Csokonyán — ha nemes áldozatról van szó — ott minden sikerül:

— **A baresi ipartestületi előjáróság** mult hó 30-án tartotta rendes évi közgyűlését, melynek végén a hangulat oly kedélyes volt, hogy egy iparos bál létesítését határozták el, mely január hóban fog megtartani.

— „Fenségedhez, egy alázatos kéreessel,“ — mondá — s átnyujtá a hercegnék a kérvényt.

— „Micsoda atyád?“

— „Atyám orvos.“

— „Mit tanultál?“

— „Hegedülni tanultam: gyermek korom óta óhajom magamat a zenének szentelni; szüleim szerették a zenét s sokat foglalkoztak azzal, én pedig órákig elhallgattam s igen gyakran könnyekig hatott meg. Mikor egy alkalommal egy ügyes hegedűjátékost halottam, örült szívem s tiszszerezen éreztem a vágyat: hegedűművésznek lenni! Szülőimet addig kértem, hogy taníttassanak, mig kéresemnek eleget tettek. Gyakoroltam azután magamat éjjel — nappal s midőn apám felszólított, hogy válaszsak életpályát, keblemhez szorítottam a hegedüt s mondam: „Ehhez maradok örökké hű.“ Erre elküldött Braunschweigba, hol Maucourt tanítványa lettem.

Egy körut, melyet innen Hamburgba tettem, minden jó eredmény nélküli volt, miért is onnan visszajöttem ide,

kogy fenségedet arra kérjem, hogy engem egy elsőrendű mester által taníttasson ki.

A herceg élénk részvételt volt az ifju iránt, a ki oly nyiltszívűséggel mondotta el életsorsát, s mind jobban megtetszett neki. A legszivesebb hangon hivta meg kastélyába másnapra, hol tudtára adandja, mi határozottat fölötte.

Az ifju művész haza sietett, hogy magát a holnapi fontos napra előkészítse. Majd ruháját keféltette meg, majd hegedűjét vette elő, hogy abból a legesodásabb hangokat, a legédesebb dallamokat csalja ki.

A következő napon a herceg komornyikja előtt állt.

— „Kicsoda maga?“ kérdé az ifjútól, urasági szolgálónál szokásos hányveti hangon.

— Én nem vagyok „maga“ — felelé Spohr. A herceg ide rendelt engem, s maga jelentsen be, még pedig azonnal!“ Erre kissé nagy hangon folytatott párbeszéd alkalmasint behatolt a herceg lakosztályába, mert erre nyomban az előszobába lépett a herceg.

Mikor meglátta az ifjut, behivta dolgozó szobájába s itt közölte vele óhaját, hogy a hercegnőnél adandó hangversenyen szeretné játékát hallani.

— „Kíván még valamit?“

— „Fenséges ur!“ — komornyikja úgy szólit engem „maga“ ezt komolyan meg kell neki tiltani.“

A herceg nevetett s megígérte, hogy a bajon segíteni fog.

Ragyogó arcczal sietett haza. „Hisz majd hegedülök én nektek, hogy szemetek, szátok elállj!“ — gondolá — s hegedűje után nyult.

A hangverseny ideje meglelt határozva.

Az estély megkezdődött.

Hegedűjének hangja szivhez szól. Minden hangja majd ujjongott, majd könnyekig megható volt. Minden érzését hurjaiba öntötte: hegedűje beszélt.

A fiatal udvari zenész ennek folytán a legjelesebb mesterek tanítványa lett; áttanulta E c k nehéz iskoláját s beesvágva nem hagyta nyugodni addig, mig el nem érte a legmagasabb fokot a művészetben,

— Kicsiny a község házunk!

kicsiny bizony, már régebben szüknek bizonyult s utóbb mégjobban érezhetővé vált ez, hogy az anyakönyvvezetés is behozatott, melynek eddig még nincs is alkalmas helyisége, s annyi teendő mellett menyit jegyzőségünkön van, másképp is több hely igényeltetik.

A községi gyűlésen elő is hozott ez a mizeria, s szó volt arról, hogy toldani fognak hozzá, de az okosabb előbbre látó nézet — miután az egész épület ugyanis már régi, s alkalmatlan beosztású — elhatározta, hogy jobb lesz a renoválás helyett egy egész új emeletes község-ház építeni, melyben egygyütt elférhetnének majd idővel a szolgabíróság, járásbíróság és a jegyzőség. Minden esetre ez okos gondolat, mert egy szép épület városunknak is díszére válik.

— Nincs többé adóvégrehajtás!

a míg ki nem tavaszodik. Lukács László pénzügyminiszter ugyanis fölöttébb kedves ujesztendei meglepetést szerzett az adózó polgároknak. Rendeletet küldött a pénzügyigazgatókhoz, hogy az adók behajtását január és február hónapjaiban szüntessék meg s még ha kitűzték is az árverést, ne tartsák meg. E pénzügyminiszteri intézkedésnek nem az a megokolása, a mi 1892-ben a Szapáry éra alatt volt, hogy t. i. nem jó a népet a választás idején licitálni, hanem az, hogy a behajtás ezekben a kemény hónapokban több pénzbe kerül, mint a megnyit eredményez. A városokra és a főváros területére azonban nem terjed ki ennek a rendeletnek a hatalma.

— **Színházi jelentés.** Fekete Béla 26 tagból álló népszínmű, dráma és operette társulatával Csáktornyáról városunkba óhajt jönni. A társulat, mint halljuk, igen jól van szervezve, és Csáktornyán nagy pártfogásnak örvendett, ha úgy van, mi sem maradunk közönyösesek irántuk, mert városunkat művelt közönség lakja, kik szívesen áldoznak a Thália papjainak is de csak úgy — ha megérdemlik!

— **A Barcstelepi olvasó kör Sylvester estélye,** mely szavalat, zongora játék és énekkel volt egybe kötve, igen kitűnően sikerült. Közre működtek: Barthay Sarolta k. a. ki Liszt egy rhapsz-

dióját zongorázta, Douglasz Vilma k. a. ki magyar dalokat énekelt, továbbá Konrád Imréné urnő szavalt a Pökainét.

majd dr Piszár ügyvéd ur emlékezett meg meleg hazafias hangon az új évről, mellyel egyszersmind egy új ezred év veszi kezdetét reánk, magyarokra nézve, kik e hazát már ezeréve lakják, végzetével elszavalt a szavatot, mely annyira elragadta a társaságot, hogy a szavalat után lelkesülten el is énekelt, s aztán kezdetét vette a táncz. 12 órakor az évforduló pontján Spuhr mérnök üdvözölte a nagyszámu szép társaságot, s köszönetet mondott azoknak, kik az estélyen közre működtek. A kedélyes mulatságnak csak a világos virradat vetett véget, no de nem is lehet az másképp, hol annyi szép hölgy, s oly lelkesült közönség volt jelen.

— **(Milléniumi szivar.)** A milléniumi kiállítás alkalmából mint a Pol. Értesítő írja, két új szivarral lepik meg a dohányosokat. Az egyik lesz az új operász -szivar, melyet hat krajeárért fognak árulni és a két budapesti, a kassai és a temesvári és a kolozsvári szivargyárakban

szódióját zongorázta, Douglasz Vilma k. a. ki magyar dalokat énekelt, továbbá Konrád Imréné urnő szavalt a Pökainét.

majd dr Piszár ügyvéd ur emlékezett meg meleg hazafias hangon az új évről, mellyel egyszersmind egy új ezred év veszi kezdetét reánk, magyarokra nézve, kik e hazát már ezeréve lakják, végzetével elszavalt a szavatot, mely annyira elragadta a társaságot, hogy a szavalat után lelkesülten el is énekelt, s aztán kezdetét vette a táncz. 12 órakor az évforduló pontján Spuhr mérnök üdvözölte a nagyszámu szép társaságot, s köszönetet mondott azoknak, kik az estélyen közre működtek. A kedélyes mulatságnak csak a világos virradat vetett véget, no de nem is lehet az másképp, hol annyi szép hölgy, s oly lelkesült közönség volt jelen.

— **Ezredéves isteni tiszteletek.** Az ország összes katolikus templomaiban megkondultak Silveszter estélyén a harangok, híván az embereket a nemzet magasztos, nagy ünnepére: ezeréves fennmaradásunk megköszönésére és az új ezerév köszöntésére. A mint bennünket értesítettek számos helyen nagy ünnepséget rendeztek ez alkalomból.

— **„Megbízható-e a posta“** ily ezim alatt olvastuk a „Budapesti hírlap“ csütörtöki számában az alábbi kis történetet. „Rétfaluról, Sopronmegyéből jelentik a következő történetet: Két évvel ezelőtt, 1893. augusztus hónapjában történt, hogy idevaló polgárok egy társaságban arról beszélgettek, hogy a posta nem egészen megbízható intézmény. Mindenki tudott is esetet, midőn a postán egy és más elveszett. Fliegler János postamester védte a postát és fogadást ajánlott, hogy a világ bármely tájékára küldött levél visszaérkezik, ha a címzettet nem találják meg. A társaság fogadott. A postamester elővette a térképét és Kina északnyugati vidékén rámutatott egy névre, aztán megcimezte a levelet: Fliegler János urnak—Kancsefu-Kinában. Tíz krajeáros bélyegget ragasztott a levélre s elküldötte. Ez történt 1893. aug. 26-án s a rétfalviak már rég elfeledkeztek a fogadásukról, mikor a minap visszaérkezett a levél, azzal a megjegyzéssel: Non reclaém és shanghai, hongkogni és más több lebélyegzéssel

Nos hogy a posta „megbízható“, mi is sietünk igazolni a következő kis történettel: Pajtás Fülöp ur, Baresi kereskedő egy levelező lapot adott fel Bareson 1888-ik év október 10-én a postára mely Budapestre Népszínház-utca 24. szám alá volt címezve. A címzettet nem találták a nevezett helyen, de azért a levelező-lap minden fogadás nélkül vissza jött Baresra 1895. év december 20-án azzal a megjegyzéssel: „utasítás szerint Népszínház-utca 24 szám alatt ismeretlen.“ Ha Kinából vissza jön egy levél 2 év múlva, hát hogyné volna a posta megbízható, midőn Budapestről is visszajő — 7 év múlva. A soká távol volt levelező lap itt pihen az ut fíradalmait szerkesztőségünkben, tulajdonosa szíves engedelmevel s története hitelességét bizonyítja a postai lebélyegzőkkel.

— **(Milléniumi szivar.)** A milléniumi kiállítás alkalmából mint a Pol. Értesítő írja, két új szivarral lepik meg a dohányosokat. Az egyik lesz az új operász -szivar, melyet hat krajeárért fognak árulni és a két budapesti, a kassai és a temesvári és a kolozsvári szivargyárakban

készítik. Az új operász a régihez fog hasonlítani, de olesobb lesz. A másik milléniumi szivar az operász-speciális lesz, melyet a bpest-ferencvársi dohánygyárban készítenek. Hossza 105 milliméter, hasonlít a trabukóhoz, de jóval nagyobb. Az új szivar árát még nem állapították meg, de 10—12 krajeárnál nem lesz drágább.

— **Felakasztotta magát** e hó 2-ikán éjjel a szénapadlásra Babaics György földműves heresznyei lakos 68 éves korában, akit 6 rossz fia öregségére teljesen kizsartolt s emiatti bánatában lett szegény öngyilkos. Holttestét 3-ikán reggel találták meg.

— **Elgázolt** f. h. 3-án délután az egy órai tehervonat Péterhida és Feri pusza közti őrháznál egy béres szekeret. Nagy őrné, ki előre látta a veszedelmet, egy pillanattal előbb segíteni akart a helyzeten, de már késő volt, a vonat a szekeret összeroncsolta, a szekér törött rudja keresztül szurva, kemény fagyra vágta a segédkezni akaró Nagy őrnét s a szerencsétlen 1 óra múlva kiszendvedett. Az ökröket is összemarcangolta a vonat.

— **Raktár-kimutatása** a magyar leszámító- és pénzváltó-bank baresi raktárainak. Készlet f. hó 15-én 87333 m n. 658750 biztosítási érték. Beraktárlás f. hó 15-től 31-éig 19354 m n. 145550 biztosítási érték. Összesen 106742 m n. 804300 biztosítási érték. Kiraktárlás f. hó 15-től 31-éig 19713 m n. 144700 biztosítási érték. Készlet f. hó 31-én 87029 m n. 659300 biztosítási érték. Részletezés: 50998 m n. buza 11233 m n. rozs 5807 m n. árpa 5390 zab 6452 m n. tengeti 210 m n. repeze 66 m n. hüvelyesek 611 m n. liszt 6232 m n. különféle.

Barcstelep 1895 dec. hó 31-én

— **Tarifaemelés a magyar államvasutaknál.** Dániel Ernő kereskedelmi miniszter az 1896. évre a magyar államvasutak vonalain mérsékelte személy és árudíjzabás emelést tervez. Az erre vonatkozó javaslatokat már kidolgozták, de a minisztertanács helybenhagyását még nem nyerték el. Az árudíjzabásnál az van tervbe véve hogy a tömeg és darabáru díjtételeket az 5 illetve 7 százalékos szállítási adóval emeljék; a tarifa emelés nem lesz általános, mert egyes termékek és egyes viszonylatok ki lesznek véve alóla. Az árudíjzabásnak ebből az emeléséből mintegy három millió forintnyi évi bevételi többletet várnak. A személydíjzabást az első osztályra aránylag erősen, a második osztályra csak az utolsó két zonában fogják emelni. Ellenben a harmadosztályu menetjegyek változatlanok maradnak. A személydíjzabás fölemeléséből a bevételnek évi egy millióval való emelkedését várják, úgy hogy a tarifaemelésből összesen mintegy négymillió forintnyi többletbevételek várható. Az új tarifát még csak februárban vagy márciusban fogják nyilvánosságra hozni.

Szerkesztői üzenetek.

B. J. urnőnek Barcstelep A. kéziratát még nem volt időnk át nézni, de szíves türelmét kérjük nagysádnak, a jövő számban megadjuk a választ, esetleg közölve is lesz.

St. G. urnak Kaposvár, Szíves tudósításait ha időszerűek s alkalmasak, mindenkor köszönettel fogadjuk.

K. A. urnak Pécs. Csak mindig oly dolgot tessék választani, a mivel könnyen megtud ön birkozni, legyen az vers, vagy próza, hisszük, hogy onnét jobb is kerül. Kicsit, de jót!

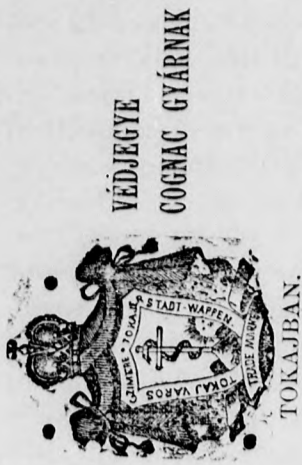
Ságh József.

Nem

utánzott „TOKAJI COGNAC.” Ezek ugyan nagyon ólások, de ép oly rosszak és így még a legkisebb öszszegyet sem érik meg. — Eme értéktelen utánzatok könnyen felismerhetők mert

- 1) nem az egyedüli és csakis Tokajban létező **ELSŐ TOKAJI COGNAGYÁRBÓL** származnak,
- 2) ezen **TOKAJ VÁROS CZIMERÉVEL** mincsenek ellátva:

BEJEGYZETT
AZ ELSŐ TOKAJI

VÉDJEGYE
COGNAC GYÁRNAK

Valódi csakis

TOKAJI COGNAC
TOKAJ VÁROS CZIMERÉVEL

az

ELSŐ TOKAJI COGNAGYÁRBÓL, TOKAJBAN

a mely 1893/94 évben, mint hiteles közjegyzői okirat bizonyítja

725 130 Liter bort használt fel.

A fenti eredeti Tokaji Cognac kapható: HERZOG JÓ-ZSEF urnál továbbá minden jobb fűszer és csemege kereskedésben, gyogytárak és jobb kávéház és éttermekben.

3-7

Özv. Habianac Augusztné.

fiok- könyvnyomda-könyvkötészete könyv-papír-
író-és rajzeszközök raktára.

B A R C S O N.

Ajánlja magát a helybeli és vidéki közönségnek

BÁRMILY KÖNYVNYOMDAI MUNKA ELKÉSZÍTÉSÉRE

**A meglevő gazdag betű-anyag képesíti az üzletet
bármily megrendelések teljesítésére**

ELFOGADTATNAK:

Szépirodalmi és szak-művek, folyóiratok, kereskedelmi és ipari
nyomtatványok, üzleti ügy egyéb rovatos könyvek,
üzlet-levelek, boríték, számlák, névjegyek, eljegyzési és esküvő értesítések,
gyászjelentések, falragaszok stb. stb. a legjobb kivitelben.

Együttal A „BARCS és VIDÉKE” kiadóhivatala.

Ü Z L E T Ü N K B E N

a legszebb, legalkalmasabb karácsonyi és ujévi ajándékok
u. m. **emlék-könyvek albumok tentatartók** s többféle disztárgyak.
karácsonyfa-diszek s betlehemek is **kaphatók**
jutányos áron.